

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **P. D. T.**, nar. xxx, , státní příslušnost Vietnam, zastoupen Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie č.j. CPR-11476-1/ČJ-2008-9CPR-V221 ze dne 25. září 2008,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie č.j. CPR-11476-1/ČJ-2008-9CPR-V221 ze dne 25. září 2008 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7760,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí o správním vyhoštění vydané Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Brno, pod č.j. CPBR-5784-53/ČJ-2008-4003-SV dne 26. 6. 2008, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 v souběhu s ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2, 3 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, s tím, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, byla stanovena na 4 roky a je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Žalovaný změnil toto rozhodnutí tak, že žalobci se ukládá správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 v souběhu s ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, se stanoví na 3 roky a je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Nebude-li postupováno podle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, stanovuje se podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů ode dne ukončení zajištění. Je-li cizinec vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 tohoto zákona, počíná běžet doba k vycestování ode dne odpadnutí tohoto důvodu. Odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně spolehlivě zjistil skutkový stav, ovšem uvedl, že žalobce délkou svého protiprávního jednání nenaplnil podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, pročež byla změněna doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, na 3 roky.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl nesprávnost výroku o vykonatelnosti rozhodnutí, dále nesrozumitelnost odůvodnění ohledně okolností vydání výjezdního příkazu, nesprávnost závěru žalovaného ohledně žádosti o zrušení dlouhodobého víza žalobce, a dále nevypořádání námitek ohledně zákonnosti vyloučení odkladného účinku v rozhodnutí o správním vyhoštění, ohledně absence důvodů pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o pobytu cizinců a ohledně toho, že postup Policie ČR je předmětem trestního řízení. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námítky a navrhl, aby soud žalobu odmítl podle ust. § 171 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Z jednání soudu dne 14. února 2012 se zástupce žalobce omluvil, žalovaný se k jednání nedostavil.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se především zabýval námitkou žalobce, že výrok napadeného rozhodnutí trpí vadou, protože správní orgán v něm ztotožnil pojmy platnosti, vykonatelnosti a právní moci rozhodnutí, když stanovil, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se stanoví na 3 roky a tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Z ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze dovodit, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je spojena s dobou platnosti rozhodnutí. Totéž lze analogicky

dovodit z ust. § 122 odst. 5, 6 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 118 jasně vymezuje, že správní orgán svým individuálním aktem uloží správní vyhoštění a stanoví pouze dobu pro vycestování z území a dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní orgán tedy nemůže stanovit vykonatelnost, ta vyplývá přímo ze zákona. Vykonatelnost rozhodnutí a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, běží na sobě nezávisle, a nelze je ztotožňovat. Argumentace žalovaného v této věci je vadná, neboť ani novelou zákona o pobytu cizinců účinnou od 24. 11. 2005 nebyla dána správnímu orgánu pravomoc určovat vykonatelnost rozhodnutí.

V době rozhodování Městského soudu v Praze již existovalo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, čj. 1 As 106/2010 – 83, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 24. 11. 2005, svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území, a dále že nevyužil-li správní orgán této své pravomoci a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoli vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě neměla podle právní úpravy účinné od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 na počítání této doby žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.*

Městský soud v Praze na základě tohoto právního názoru dospěl k závěru, že ze znění ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců sice nevyplývá, že by doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, byla vázána na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak správnímu orgánu je svěřena pravomoc ve výroku rozhodnutí určit počátek doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území. Může-li správní orgán počátek této doby vázat například na uplynutí lhůty pro vycestování z území, není vyloučeno, aby jej v konkrétním případě vázal na vykonatelnost rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. takový výklad nijak neodporuje citovanému usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, protože jím nebyly jiné způsoby určení počátku předmětné doby vyloučeny. Městský soud v Praze tedy konstatoval, že v projednávané věci správní orgán I. stupně byl na základě ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců oprávněn stanovit počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, a to například také tím způsobem, že ji učinil závislou na době vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

Dále se soud zabýval námitkou žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v té části odůvodnění, kde se uvádí, že dne 25. 1. 2008 byla žalobci na vlastní žádost zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů a byl mu do cestovního dokladu vylepen výjezdní příkaz č. GA0039662 s platností do 3. 2. 2008, avšak na následující straně žalovaný tvrdí, že výjezdní příkaz byl žalobci vydán již v souvislosti s předchozím rozhodnutím o správním vyhoštění. Nejen že si žalovaný protiřečí, ale ani neuvedl, o jaké dřívější rozhodnutí o správním vyhoštění se jedná. Přitom na výjezdním příkazu a na jeho porušení stojí rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného.

Soud tuto námitku shledal důvodnou. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný na třetí straně uvedl, že platnost víza k pobytu nad 90 dnů byla žalobci zrušena dne 25. 1. 2008 na jeho vlastní žádost a byl mu do cestovního dokladu vylepen výjezdní

příkaz č. GA0039662, avšak na čtvrté straně rozhodnutí je uvedeno, že tento výjezdní příkaz byl žalobci vydán již v souvislosti s předchozím rozhodnutím o správním vyhoštění. Tato argumentace je nesrozumitelná a v důsledku toho nepřezkoumatelná jak pro rozpornost těchto tvrzení, tak i proto, že nijak nekonkretizuje ono „předchozím rozhodnutím o správním vyhoštění“.

Žalobce dále namítl, že správní orgány se nezabývaly námitkou ohledně platnosti právního úkonu – žádosti žalobce o zrušení dlouhodobého víza. Okolnosti, za kterých byl tento úkon učiněn, byly správnímu orgánu opakovaně popsány, avšak ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný to nijak neřešily. O nesprávnosti postupu správního orgánu I. stupně svědčí i další vadná úvaha: při úvaze o trvání neoprávněnosti pobytu žalobce na území ČR vycházel správní orgán z výjezdního příkazu č. GA0039662, ale nezkoumal, na základě jakého rozhodnutí byl vydán. Závěr o naplnění subjektivní stránky jednání žalobce byl nedostatečný, když úmyslné jednání nebylo žalobci prokázáno.

Dále žalobce vytýkal, že žalovaný neřešil namítanou otázku zákonnosti vyloučení odkladného účinku v rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, ICP Přerov, č.j. CPOV-4629/ČJ-2008-4066 o správním vyhoštění, které měl žalobce údajně mařit. Napadený výrok byl vydán v rozporu s ust. § 85 odst. 2 správního řádu, přičemž závěr správního orgánu je nezákonný proto, že naléhavý veřejný zájem je spatřován ve skutečnosti, o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, když je předmětem rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému je podáno odvolání. Podle ust. § 57 odst. 2 správního řádu nelze zahrnout výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání z důvodů dovozovaných správním orgánem I. stupně do rozhodnutí, neboť o tom, zda jsou takové důvody dány, se vede samotné řízení o vyhoštění. Touto námitkou se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nezabýval.

Konečně žalobce v žalobě namítl, že žalovaný se nezabýval námitkou, že nesprávný postup Policie České republiky v řízení o zrušení víza a v následném řízení o uložení správního vyhoštění je předmětem trestního řízení. Nevypořádal se s tvrzením, že hrozí nebezpečí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě trestného jednání příslušníků Policie ČR ke škodě žalobce.

Ohledně těchto tří žalobních bodů soud konstatoval, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že obsahově shodné námitky žalobce uplatnil ve svém odvolání ze dne 30. 6. 2008. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí však nelze seznat, že by se žalovaný s těmito námitkami výslovně vypořádal, tedy že by je buď shledal důvodnými nebo nedůvodnými anebo že by je odmítl jako bezpodstatné. V všech třech věcech tedy žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť není zřejmé, jak s těmito námitkami v odvolacím řízení naložil.

Žalobce dále v žalobě namítl, že správní orgán I. stupně konstatoval, že v případě žalobce jsou dány důvody předpokládané v ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o pobytu cizinců, avšak v odůvodnění rozhodnutí nejsou zmíněny žádné konkrétní skutkové okolnosti doléhající na toto ustanovení. Námitkou žalobce se žalovaný opět vůbec nezabýval, čímž opět porušil svou zákonnou povinnost řádně se vypořádat s námitkami účastníků.

Tuto námitku soud neakceptoval, neboť žalovaný na tuto námitku uvedenou v odvolání reagoval, a to v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4 dole, kde výslovně uvedl, že „Z výše uvedeného vyplývá, že účastník řízení svým jednáním jednoznačně naplnil i podmínky pro použití ustanovení § 119 odst. 1 písm. a bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., neboť z území České republiky nevystěhoval, čímž mařil výkon správního rozhodnutí.“ Žalobce by mohl tuto argumentaci napadnout například pro její věcnou nesprávnost či z důvodu nesprávného právního hodnocení, avšak nemohl být úspěšný s námitkou, že se žalovaný s věcí vůbec nevypořádal.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba byla podána zčásti důvodně, a že napadené rozhodnutí je z důvodů, vyložených shora, nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Soud proto napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění; náhradu v celkové výši 7760,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. února 2012

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu